

תת"ע (חיפה) 1608-11-23 - מדינת ישראל נ' בויראת מחמוד בויראת מחמוד

בית משפט השלום לתעבורה בחיפה

תת"ע 1608-11-23 מדינת ישראל נ' בויראת מחמוד
תיק חיצוני: 90525895307

לפני כבוד השופט אור לרנר

מאשימה
נגד מדינת ישראל

נאשמים
בויראת מחמוד בויראת מחמוד

החלטה

בקשה לביטול פסק דין בהיעדר.

הנאשם טוען כי אישור המסירה על הדו"ח שנשלח חזר בציון "מען בלתי מספיק" ומשכך לא זומן כדין לדין בעניינו ביום 06.01.25. עוד טוען כי נודע לו אודות התיק רק עת קיבל את פסק הדין בעניינו, וכי כלל לא נהג בפועל בעת ביצוע העבירה. לטענתו, מי שנהג היה אביו, מר מתקאל בויראת. בנוסף טוען הנאשם באשר לאמינות מערכת מצלמות א/3.

ביום 05.03.25 הוריתי למאשימה להגיש תגובתה, אשר לא התקבלה עד למועד כתיבת שורות אלו. כן הוריתי לנאשם להתייחס לאישור המסירה הסרוק בתיק.

ביום 06.04.25 הגיש הנאשם בקשה נוספת למתן החלטת בהיעדר תגובה מטעם המאשימה.

על אף היעדר תגובת המאשימה, נחה דעתי כי דין הבקשה להידחות.

הנאשם הוזמן לדין בעניינו שהתקיים ביום 09.04.24. אכן, אישור המסירה לאותו דין חזר בציון "מען לא מספיק". לפיכך, בדיון שהתקיים בעניינו ביום 09.04.24 ציין ב"כ המאשימה כי אין אישור מסירה בעניינו, וכן ביקש לזמן בשנית על פי הפרטים "מחמוד בן מתקאל בויראת ת.ז. 325253526, אום אל עמוד 1

פאחם, שכונת אל ביאר". הדיון נקבע להקראה נוספת ליום 06.01.25.

עיון בתיק בית המשפט מלמד כי ביום 11.04.24 נשלח לנאשם פרוטוקול הדיון הנושא את תאריך הדיון החדש, ונמסר ביום 22.04.24 בשעה 18:24 בביתו. לפיכך, חזר אישור המסירה בציון "נמסר לידי הנמען הרשום". לאור האמור לעיל, הרי שהנאשם זומן לדיון בעניינו כדין והטענות אשר שטח בבקשתו יפות לדיון שהתקיים ביום 09.04.24 בלבד, בו ממילא לא נשפט בהיעדרו.

כן יצוין כי על אף החלטתי מיום 05.03.25 (החלטה בה צפה בא-כוחו של הנאשם), לא התייחס הנאשם בתגובתו לאישור המסירה האמור, דבר אשר מעיד בעד עצמו.

אף בבקשתו ובתצהירו, מציין הנאשם כי גילה אודות הדו"ח רק עת קיבל לביתו את פסק הדין, ואולם - פסק הדין (אותו מצהיר שקיבל) נשלח לאותה כתובת אליה נשלח הפרוטוקול מיום 09.04.24 ואף חזר בציון "בהיעדר הנמען, נמסר למי שגר עמו בבית". משכך, אין זה סביר שאת פסק הדין קיבל הנאשם לכתובתו, ואת פרוטוקול הדיון מיום 09.04.24 לא קיבל.

אף טענת הנאשם לפיה לא הוא שנהג ברכב בזמן ביצוע העבירה, אלא אביו, מר מתקאל בויראת, דינה להידחות. עיון בתצהירו של הנאשם וכן בתצהירו של אביו מגלה כי המדובר בתצהירים לקוניים, אשר אינם נתמכים במסמכים או ראיות אחרות, ואינם מבססים כדבעי את היותו של הרכב בחזקתו של מר בויראת; ור' לעניין זה הדברים שנאמרו ברע"פ 8427/17 **אמנון סאלם** (25.3.18):

כאמור, אין די בהכחשת העבירה בכדי להקים חשש לעיוות דין (עניין נג'אר). בעניין סמארה, טען המבקש כי אדם אחר נהג ברכבו במועד ביצוע העבירה, ולראיה צורף תצהירו של אותו אדם. נקבע, כי אין בכך די על מנת לבסס טענה של עיוות דין, שכן "תצהירו של מר יוסף סמארה, אשר ממנו עולה כי הוא ביצע את העבירה, הינו תצהיר סתמי, ואין בתוכנו כדי להעיד באילו נסיבות בוצעה העבירה, וכיצד זכור למגיש התצהיר מה היו מעשיו... כשנה טרם הגשתו של התצהיר" (וראו גם, רע"פ 2754/12 ביסמוט נ' מדינת ישראל (19.4.2012)).

כאמור, הנאשם קיבל את פרוטוקול פסק הדין כבר ביום 15.01.25, ועדין בחר להגיש בקשתו רק ביום 05.03.25 - כמעט חודשיים לאחר מכן. על פי הוראות החוק, ניתן להגיש בקשה לביטול פסק דין שניתן בהיעדר רק 30 ימים מיום שהומצא פסק הדין לנאשם (סעיף 130(ח) סיפא לחוק סדר הדיון הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982), זאת לא עשה הנאשם ולפיכך אין לו להלין אלא על עצמו. ר' לעניין זה עפ"ת 50287-05-22 סיביליה נ' מ"י (17.6.22):

"עוד אוסיף כי בנסיבות אלה, כאשר המערער לא מסר עובדות כהוותן לגבי המצאת פסק הדין, הרי שאין מקום להתערב גם בהחלטת בית משפט קמא לפיה הבקשה לביטול פסק הדין המתבססת על מועד אישור המסירה, הוגשה שלא בסד

הזמנים על פי סעיף 130(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, ויש לדחותה".

באשר לטענתו של הנאשם לעניין אמינותו של מצלמות א3, הרי שנקבע זה מכבר כי המדובר במצלמות אמינות ומדויקות, וניתן להתבסס עליהן לצורך הרשעה בהליך פלילי (ר' תת"ע 690-04-20 **מדינת ישראל נ' נאסרה חסן** שאושר במחוזי בעפ"ת 62436-12-22).

אשר על כן, לא התרשמתי כי קיימת הצדקה לאי התייצבותו של הנאשם או כי קיים חשש לעיוות דין ולפיכך אני דוחה את הבקשה. פסק הדין מיום 06.01.25 יעמוד על כנו.

זכות ערעור כחוק.

להודיע לצדדים.

ניתנה היום, י"ד ניסן תשפ"ה, 12 אפריל 2025,
בהעדר הצדדים.